საქართველოს ძლიერებას გაუმარჯოს!

ლეჩხუმი

გამოდის [illegible] წლიდან

რაიონის საზოგადოებრივ-პოლიტიკური გაზეთი

№45 (6591) 18 ნოემბერი ხუთშაბათი 1993 წელი

დაიწყო ხელმოწერა «ლეჩხუმზე»

ცუდი დრო დაგვიდგა, წარმოუდგენლად ცუდი, დუხჭირი და უიმედო. ჩვენთან ერთად ალბათ ტკბილ-მწარე მოგონებად შემოგრჩათ გულახდილი, საქმიანი შეხვედრები, გამსვლელი რედაქციები, რეიდები, სხვა საჭირო, სასურველი კონტაქტები.

ეს წელიწადი, რომელმაც თავი სისხლით, ომით, შიმშილითა და გაჭირვებით დაგვამახსოვრა, ბოლო თვეებს ითვლის. წინ ახალი წელია—94. ღმერთმა ინებოს იმედი, ნუგეში, მშვიდობა და სიყვარული დაგვიმკვიდროს ქართულ მიწაზე.

რაკი იმედით ვცოცხლობთ, ამ ქაოსსა და განუკითხაობის ჟამსაც გვეხმიანებით, თქვენთვის ახლობელი გაზეთის „ლეჩხუმის" სამომავალწლოდ გამოწერა გსურთ. შესაძლოა იგი ინფორმაციის ერთ-ერთი კი არა, ერთადერთი საშუალება იყოს ბევრი თქვენთაგანისათვის, რამეთუ არა ერთი რესპუბლიკური გამოცემა, სოლიდური თანხის გადახდის მიუხედავად, მთელი წლის მანძილზე ორი-სამი ეგზემპლარი თუ მიგიღიათ.

როცა რესპუბლიკური ჟურნალ-გაზეთები იხურება, ადვილი მისახვედრია რა დღეში იქნება რაიონული პრესა. ქაღალდის შეძენა კატასტროფული ფასების გამო თითქმის შეუძლებელია, უსაშველოდ გაძვირდა სასტამბო და ელექტროენერგიის ხარჯები. და კიდევ—ისე შემოგვეჩვია ქურდი და ბოროტი, რომ ლამისაა ავტოკალმებიც მოგვპაროს. თქვენ რა გამონაკლისი ხართო—იკითხავთ ალბათ და გეთანხმებით, მაგრამ ვფიქრობდით, მდიდრისა და ღარიბის გარჩევა, რაღაც ზნეობრივი კრიტერიუმის ელემენტები ამ სამყაროსთვისაც არსებობდა.

ასე რომ, გაგვიფუჭდა გული და განწყობა, რომლის გარეშეც ძნელია ჩვენი მუშაობა, მაგრამ ჯერაც არ გვეთმობა პასუხისმგებლობა პროფესიული თავმოყვარეობის წინაშე, ვალდებულება ასობით მკითხველის წინაშე, რომელიც ჩვენი გაზეთის ჭეშმარიტი გულშემატკივარი და ერთგულია. ამიტომ გადავწყვიტეთ გავიხანგრძლივოთ არსებობა, მერე კი ვნახოთ.

ამიტომ შეგიძლიათ გაზეთ ლეჩხუმის" გამოწერა მომავალი წლის 6 თვით. გაზეთს მიიღებთ იგივე პერიოდულობით (კვირაში ერთხელ). 6 თვით გაზეთის ფასი 10 ათასი კუპონი იქნება. გვესმის ბევრი თქვენთაგანისთვის ეს თანხა საკმაოდ სოლიდურია, მაგრამ ჩვენი ხარჯებისა და ყოველდღიურად მზარდი ინფლაციის პირობებში მინიმალურადაც ვერ ამსუბუქებს რედაქციის საფინანსო მდგომარეობას. გარანტიას გაძლევთ ფასი სტაბილური იქნება და შეუფერხებლად მიიღებთ გაზეთს დაპირებისამებრ.

* * *

მაშ ასე, ძვირფასო მკითხველო! გაზეთ „ლეჩხუმის" გამოწერა შეგიძლიათ დღეიდან ყოველდღე გაზეთის რედაქციაში. სოფლის მოსახლეობამ მიაკითხოს უახლოეს საფოსტო განყოფილებას.

გაზეთის კოლექტივი შეეცდება მოემსახუროს თქვენს ინტერესებსა და სურვილებს, არ გაგიმტყუნოთ იმედი.

გაზეთ „ლეჩხუმის" რედაქცია.

კრიმინალური ქრონიკა

კვლავ არ ცხრება დამნაშავეთა სამყარო. კვლავ ხდება დანაშაულობანი. სხვა მრავალ ცხოვრებისეულ გასაჭირთან ერთად ადამიანები ყოველ დაღამებას შიშით ხვდებიან. არა და არ ხერხდება კრიმინალური ფაქტების აღმოფხვრა.

წლეულს, 29 ოქტომბერს, 21 საათზე, სოფელ ლაჯანის ტერიტორიაზე მოხდა ყაჩაღური თავდასხმა, ხუთმა შეიარაღებულმა ყაჩაღმა მძღოლიანად მოიტაცა „კამაზის" მარკის ავტომანქანა, რომელიც დატვირთული იყო რაიონის კუთვნილი 13,2 ტონა პურის ფქვილით.

6 ნოემბერს ოთხი შეიარაღებული ბოროტმოქმედი ყაჩაღურად თავს დაესხა სოფელ ორბელში მცხოვრებ ვიტალი გრიშას ძე სვანიძის ოჯახს.

13 ნოემბერს გაქურდეს კომუნალური მეურნეობის ავტომანქანების აღსადგენი საამქრო. აღნიშნულ ფაქტზე დაკავებულია დანაშაულში ეჭვმიტანილი ორი პირი.

14 ნოემბერს, ქალაქ ცაგერის ტერიტორიაზე იარაღის გატაცებისთვის დაკავებულ იქნა ზესტაფონის რაიონის სოფელ დილიკაურში მცხოვრები ტარიელ შალვას ძე შოთაძე, რომელსაც ჩამოერთვა ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი.

ყველა ზემოთ ჩამოთვლილ ფაქტს იძიებს შინაგან საქმეთა რაიონული განყოფილება.

ეკონომიკა

რესპუბლიკის ეკონომიკის გაუკუღმართებულმა ბედმა და მისმა მძიმე შედეგებმა შექმნა ის ეკონომიური ქაოსი, რომელმაც თავის ორომტრიალში ჩაითრია ყველა და ყველაფერი. არაერთი პრობლემის მიზეზიც მოიძებნა, მაგრამ ამ ქაოსიდან ხსნის პრაქტიკული გზები ჯერ კიდევ ბინდითაა მოსილი, აუცილებელია ეროვნული წარმოების განვითარების ერთ-ერთ რეალურ საფუძვლად იქცეს ქვეყნის ის გამოუყენებელი

წარმოება გაჩერებულია. დაუსაქმებელი დარჩნენ თანამშრომლები, რომლებიც უკვე ორი თვეა უხელფასო შვებულებაში არიან.

როგორც ქალბატონმა რუსუდანმა გვითხრა, მთავარი პრობლემა მათთვის საწვავის უქონლობაა, ზაფხულის პერიოდში, როცა ლიტრი საწვავის ღირებულება 3 ათას კუპონამდე აღწევდა, ახერხებდნენ და კერძოდ იძენდნენ, ახლა კი, საწვავის ფასების სწრაფი ზრდის პირობებში მისი კერძოდ შესყიდვა არ შეუძლიათ, და წარმოებაც გაჩერდა. არადა მინერალური წყლის შესყიდვით

ფერულებს. უსაწვავობა და მისთანანი სერიოზულად კი, მაგრამ გადაუჭრელ პრობლემად არ უნდა ჩაითვალოს, მითუმეტეს, როგორც ქალბატონმა რუსუდანმა ბრძანა, მომავალში ეიმედებათ სპონსორების დახმარებაც, რაც წარმოების ფინანსურ მდგომარეობას გააუმჯობესებს და საქმეც სასიკეთოდ შემობრუნდება.

საერთოდ, იმედიანი განწყობა მაინც ახლდა ქალბატონი რუსუდანის საუბარს, განსაკუთრებით საწარმოს მომავალი ესახება იმედიანად. საწარმოს გამართული ტექნიკური მხარე, წესრიგში მყოფი ავ—

როცა წყალიც ძვირად ფასობს

ბუნებრივი სიმდიდრე, რომლის ამოქმედება და მოხმარება მძლავრ ბიძგს მისცემს ჩვენს ჩამორჩენილ ეკონომიკას. თუნდაც ჩვენი, ლეჩხუმში არსებული მინერალური წყლები ავიღოთ, მიუხედავად იმისა, რომ მრავალჯერ გამოგვიცდია მათი სამკურნალო ეფექტი, მოგვისმენია არაერთი არგუმენტირებული მოსაზრება მათი ეკონომიკური მნიშვნელობისა და იმ მოსალოდნელი მატერიალური მოგების შესახებ, რომელიც შეიძლება რაიონმა მიიღოს სამკურნალო კურორტების მაქსიმალური გამოყენების შედეგად, პრაქტიკულად ამ კარგი საქმის მოთავე და აღმსრულებელი გლობალური მასშტაბებით არავინ გამოჩნდა.

რაიონის ტერიტორიაზე არსებულმა საშენი მასალების სამეურნეობათშორისო საწარმომ ამ სამი წლის წინ დაიწყო ლაშიჭალისა და ძულურის მინერალური წყლების ჩამოსხმა. მაშინაც და ახლაც საწარმოს ხელმძღვანელობს რუსუდან ახვლედიანი.

საწარმოს მუშაობა თავდაპირველად კარგად აეწყო, მაგრამ შემდეგ აქაც თავი იჩინა არაერთმა პრობლემამ და დღეისთვის

დაინტერესება დიდია, წარმოებულ პროდუქციაზე მოთხოვნილებაა რესპუბლიკის გარეთ. შესასყიდი ფასიც საკმაოდ ხელმისაწვდომია, (ერთი ლიტრი 200 კუპონი ღირს), თუმცა მომავალში ფასების ზრდის გამო მინერალური წყლის ღირებულებაც გაიზრდება, მაგრამ გვპირდებიან, არც გაზრდილი ფასი იქნებაო მომხმარებლისათვის მიუწვდომელი.

მინის ტარაც ჯერჯერობით საჭირო რაოდენობით აქვთ. რამდენიმე თვის წინ განცხადებით მიმართეს რაიონის მოსახლეობას, რომ საწარმო ხელსაყრელ ფასებში შეიძენდა მინის ტარას, ამ განცხადებას გამოხმაურება თითქმის არ მოჰყოლია. რაიონში შეძენილი მინის ტარა კი გაცილებით უფრო იაფი დაუჯდებოდათ, ვიდრე რაიონის გარედან შემოზიდული, მითუმეტეს, როგორც ვთქვით, საწვავი მათთვის დეფიციტია.

დღევანდელ სიტუაციაში, როცა წარმოებებს უჭირთ ტექნიკური აღჭურვილობა და მანქანა-დანადგართა ნატვრაში არიან, წყლის ჩამოსასხმელი საამქროს გამართული ტექნიკური ბაზა ბევრ პრობლემას, მათ შორის საწვავისას, გარკვეულწილად აუ

ტოტრანსპორტი მართლაც რომ საფუძვლიან იმედს იძლევა.

უახლოეს ხანში ფიქრობენ ჩამოსხმული მინერალური წყლის გარკვეული რაოდენობა, ბარტერული გაცვლის გზით, გაიტანონ რუსეთში, რაც შესაძლებლობას მისცემთ შემოზიდონ სასურსათო პროდუქტები.

მინერალური წყალი ძვირად ფასობსო, გვითხრა საწარმოს ხელმძღვანელმა, და ამით მიგვანიშნა, თუ რაოდენ ხელსაყრელი საშუალება გაგვაჩნია, ჩვენი ბუნებრივი სიმდიდრით მოვიპოვოთ მომგებიანი ეკონომიკური ურთიერთობები რესპუბლიკის ფარგლებში თუ მის გარეთ.

სამწუხაროდ, დღეისათვის ამ სიმდიდრიდან რაიონს ხელშესახები ეკონომიკური ეფექტი არ მიუღია. მაგრამ ეს დღეისათვის...

* * *

მინერალური წყლები—ბუნებისგან ბოძებული საჩუქარი, გადასამუშავებლად იაფი, თავად კი ძვირადღირებული პროდუქცია. ბუნებამ გამდიდრების შანსი გვიბოძა. ახლა მთავარია, გამოვიყენოთ იგი ხალხის კეთილდღეობისთვის, ლეჩხუმის მომავლისთვის.

ლ. ცხვედიანი.

დღე—დღეს მისდევს, კვირა კვირას, თვე—თვეს, დასასრული კი არ უჩანს ამ დუხჭირ და გაუსაძლის ცხოვრებას. ეს კი არა, ცხოვრება თანდათან რთულდება, ყველაფერს ფასი ემატება, ბაზარი ძვირდება, უჭირთ ადამიანებს.

შემოდგომის უკანასკნელი დღეებია, მაგრამ უკვე აცივდა, ყინავს, ნაადრევად და ზამთრდა ლეჩხუმში. გზარავს იმ ადამიანთა შეხედვა, დილიდან საღამომდე ქუჩაში რომ დგანან და ელოდებიან ტრანსპორტს, ყავარჯენს და ყრდნობილი, შუახანს მიღწეული მამაკაცი ორი დღე იჯდა გაზონში, ხანაც წვიმას აფარებდა თავს, ვილაც მადლიანს სკამი მიეწოდებინა, თორემ რა გააძლებინებდა, საავადმყოფოში დასრთვას და საშიშია, შეშით მომარაგება და ღუმელის დადგმაც რომ არ ხერხდება, აბა, რა ქნას ამ ხალხმა? ნელი ჩაკვეტაძეც ცაგერის სასტუმროში ცხოვრობს მეულლით და შვილებით. მე—6 კლასელი გოგონა ცაგერის სკოლაში გაუშვა სასწავლებლად, ფეხსაცმელი არა აქვს, ვილაც მადლიანს, მგონი ილო ჰქვიათ, ამბობს, სახლში წაუყვანია, ფეხსაცმელები მოუნახავს, მაგრამ ერთი „ჩუსტის" მეტი ვერ მოურგია. ჩუსტებში ამ სიცივესა და წვიმაში ფეხები დაუსველდა, იქნებ თბილი ფეხსაცმელი მომიხერხოთო ითხოვს.

ძაძით მოსილი ნუცა ნემსწვერიძე, ახლადშვილმკვდარი დედა თვითონ გამხდარა იძულებული ფეხით წავნა, არავითარი დისტანცია არ იგრძნობოდა, ისე იყვნენ განერვიულებულნი და კ. ხეცურიანსაც ცოტა უკლდა, რომ წონასწორობიდან გამოსულიყო, თუმცა, კაცმა რომ თქვას, ბევრი რამ მას არ ეხებოდა. არ ვიცი ამ ქალბატონების მოთხოვნამ გასჭრა თუ რა იყო, რამდენიმე საათში პურის ფქვილი გასაყიდად გამოვიდა მაღაზიაში.

ასე რომ, ესაა ერთადერთი თხოვნა, რაც იმ დღესვე დაკმაყოფილდა.

მართლაც ჰაუკაცური გული და რკინის ნერვები უნდა ჰქონდეს მას, ვინც აქ, კაბინეტში ზის და ამ გაუსაძლის დროში ადამიანთა ცოდო—ბრალის გაკითხვა აკისრია, ათასი გაჭირვებული

აქ მხოლოდ გაჭირვებულები მოდიან

რეპორტაჟი

აწოლად მიჰყავდათ ქუთაისში, როგორც იქნა მესამე დღეს გამოჩნდა სატვირთო მანქანა, ძარაზე დასვეს და წაიყვანეს.

ახლა რაიონის საკრებულოში შევიხედოთ და აქ მოსულ ადამიანებს მოვუსმინოთ. იმ დღეს (11 ნოემბერი) რაიონული საკრებულოს გამგებელი აკაკი პირველი და მოადგილე ვაჟა კოპალიანი ადგილზე არ იყვნენ და მთხოვნელები ლტოლვილთა განსახლების რესპუბლიკური კომიტეტის წარმომადგენელთან ცაგერის რაიონში ლალი ახვლედიანთან, ადგილობრივი მმართველობის ორგანოებთან მუშაობის განყოფილების გამგესთან, ლტოლვილთა ჩასახლების კომისიის თავმჯდომარესთან კუკური ხეცურიანთან და შრომისა და სოციალურ საკითხთა განყოფილების გამგესთან გულვერ ბრეგვაძესთან შედიოდნენ.

რას არ ითხოვენ სახლკარიდან დევნილები—ჩასაცმელს, დასახურავს, საზამთრო ბინას, სითბოს. საკვები?— თითქმის ერთი თვეა, რაც რაიონის მოსახლეობის ხარჯზე პროფტექნიკური სასწავლებლის სასადილოში იკვებებიან.

კუკური ხეცურიანის კაბინეტში ცაგერელი გოგუცა სილაგაძეა, იგი, როგორც მარტოხელა და ნაკლებად უზრუნველყოფილი იმ დახმარებას ითხოვს, რასაც წითელი ჯვრის საზოგადოება მარტოხელა და შრომისუნარმოკლებულ ადამიანებს უნაწილებს.

კაბინეტში თამარ კოპალიანი და ნელი ჩაკვეტაძე შემოდიან. ისინი სოხუმის ლეჩხუმური სოფლიდან კელასურიდან დევნილები არიან. თამარ კოპალიანს, ამ შავებით მოსილ ქალს სოხუმის ალებისთვის ბრძოლის პირველ დღეებში დაელუპა შვილი, დარჩა რძალი და ორი დაობლებული მცირეწლოვანი შვილიშვილი. უღელტეხილზე ძლივძლივობით გადმოსულებმა თავი ლეჩხუმს შეაფარეს, ქალაქის სასტუმროში აქვთ ოთახი, სცივათ, გათბობას ითხოვენ, მაგრამ აბა, საიდან, რა საშუალებით, როცა შენობის ელექტროგაყვანილობა ვერ უძლებს გადატვი

მოსულიყო ზუგდიდან, რა ქნას, შვილს ორმოცი უნდა გადაუხადოს, გასვენებისთვის ორი ტომარა ფქვილი ნამდვილად მივილეო და მადლობას უხდის ყველას, მაგრამ ერთიც ახლა სჭირდება იმ 150 კილოგრამის ანგარიშზე, ნორმით რომაა გათვალისწინებული ერთ გარდაცვლილზე.

კუკური ხეცურიანის კაბინეტიდან გულვერ ბრეგვაძის კაბინეტში გადავინაცვლე, აქ შედარებით სიმშვიდეა.

ლალი ახვლედიანის კაბინეტში ჭალისთაველი ნათელა კოპალიანი ზის, მისი მამის შარდენ კოპალიანის ოჯახში 11 სტუმარია, სოხუმიდან დევნილი დეიდაშვილ—მამიდაშვილ—ბიძაშვილი შეუფარებიათ. აქვე ითქვა, რომ ამავე სოფელი ვაჟა კოპალიანის ოჯახში 17 დევნილი ჰყავთ შეფარებული, ეს რაა, ერთი შეძლებული, მშრომელი კაცის, ბარდნალელი ომარ ჩაკვეტაძის ოჯახში 27 ლტოლვილს მასპინძლობენო, მითხრეს.

ლალი ახვლედიანი რაც შეიძლება ტკბილი სიტყვით ისტუმრებს მთხოვნელებს და აქვე ამბობს, რაიონის მოსახლეობისათვის გასანაწილებელ შაქარს 60—60 გრამი დავაკელით, ლტოლვილებისთვის რომ მეხვედრებინა, ამან ერთ ტონაზე მეტი შეადგინა, გამოსატანად რომ მივედი სადლა იყო, 500 კილოგრამი დარჩაო მითხრეს, ის მაინც მომეცით, გავშვებიანზე გავცემთქო, მაგრამ ისიც გაქრა და სად წავიდა ვერაფერი გავიგეო.

ისევ კუკური ხეცურიანის კაბინეტში ვბრუნდები, აქ მთხოვნელ ქალებს წრეში მოუქცევიათ იგი და მეტისმეტად გალიზიანებულები პურის ფქვილის გასაყიდად გამოტანას ითხოვენ.

აგერ ერთ თვეზე მეტია პური არ ცხვება ქალაქში, მოსახლეობას ფქვილი ურიგდება, მაგრამ კომუნალურ ბინებში მცხოვრებთათვის იგვიანებს პურის ფქვილის გაცემა. მისი დაკარგვის საშიშროებას შეუკრია ეს ქალბატონები, პასუხი ვერავისგან მიიღეს თორემ, აქ არ შევიდოდნენ. არავითარი მოკრძალება, არავითარი თხო—

ათასი მთხოვნელი, დახმარების საშუალება კი მინიმალური, ზოგჯერ—ისიც არა. მაშ, რა კრიტერიუმით უნდა მივუდგეთ ამ ადამიანთა მუშაობის ხარისხის შეფასებას დღევანდელ პირობებში? ისევ და ისევ ტკბილი სიტყვა, თბილი, თავაზიანი მიღება, გულმართალი და საქმის რეალობიდან გამომდინარე სწორი პასუხია საჭირო, რომ გენდონ და დაგიჯერონ, რწმენა, ხვალინდელი დღის იმედი აღუდგინო ადამიანებს, ეს არც ისე იოლია დღეს.

უკან ვბრუნდები, კიბეები ჩამოვიარე და საკრებულოს წინ მდგარმა, სიცივისაგან გალურჯებულმა ორმა მოხუცმა მიიქცია ყურადღება,

—რა ვქნათ ახლა ჩვენ, გვითხარი დედაშვილობასო, ლუხვანოდან ჩამოსული ცოლქმარი აღმოჩნდა, სონა ბენდელიან—სალინაძეს უთხრეს, ცაგერში ჩამოდი, საჩუქრებს მოგცემენო, მივხვდი, წითელი ჯვრის მიერ გამოყოფილ ჰუმანიტარულ დახმარებაზე იყო ლაპარაკი, მოხუცს მეუღლეც თან წამოეყვანა, მაგრამ სად წასულიყვნენ, არ იცოდნენ, დავაკვალიანე, ის კი არ ვიცი, მიიღეს თუ არა დანაპირები, ვაი თუ ტყუილად ჩამოვიდნენ ამხელა გზაზე, ამ ცივ და წვიმიან დღეს მოხუცები.

უჭირთ ადამიანებს, უჭირთ და ამიტომ შედიან ამ შენობაში, დამთავრდა ის დრო, როცა სახელმწიფოს მიერ გამოგზავნილი საზღვარგარეთის წარმოების ტყავის ლაბადების, თბილი ქურთუკების—დუბლიონკების, ავეჯისა თუ ავტომანქანების განაწილებით იყვნენ დაკავებული თანამდებობის პირები, იცოცხლე მთხოვნელიც აუარებელი ჰყავდათ, რას იზამ, იყო ხალხი იმ დროსაც რომ კარგად იყენებდა და ამ დროშიც ხელს ითბობს. უმეტესობა კი ლუკმა—პურს, ჩასაცმელს და დასაგებ—დასახურავს ითხოვს და ამისთვის მოდიან აქ, მაგრამ ვინც ვერ მოდის აქამდე, მათ ულხინს? არა, ბევრს მეტადაც უჭირს, მაგრამ აქ მოსვლას ვერ ახერხებს, მაგრამ ამაზე სხვა დროს.

ჯ. მანდარია.

თვალსაზრისი

მართალია, მოსახლეობის იმ კატაგორიას ვეკუთვნი, რომელიც ბედისაგან განებივრებული არ ყოფილა, მაგრამ დღევანდელმა განსაცდელმა, ყოველგვარ მოლოდინს გადააჭარბა. საქმე იქამდე მივიდა, რომ ლუკმა პური სანატრელი გახდა, ჭიქა ჩაი—ტკბილ მოგონებად, საპონი დახლიდან გაქრა, ტრანსპორტი ერთეულებისთვისაა მისაწვდომი, პატიოსანი ადამიანი სილატაკისთვისაა განწირული.

ილოთ, ხელი ამაში მოგვროგაც უნდა დაგვეხმაროს, მართალია, ომს დიდი ძალისხმევა სჭირდება, მაგრამ რატომ [illegible] სწორედ [illegible] ბის ერთ[illegible] ინა სამამულო ომი, მცირე მექანიზაციაზე რომ არაფერი ვთქვათ, გლეხს მიწათმოქმედს გუთანი სანატრელი არ უნდა ჰქონდეს, არც გადაადგილების აუცილებელ საშუალებას უნდა იყოს მოკლებული, რომ იტყვიან „ხალხი წელზე ფეხს იდგამს" და დიზელის საწვავს მაინც შოულობს ზოგი კანონიერი, ზოგიც უკანონო გზით, განა

სწორედ რომ არ გვემღერება

უბედურების მიუხედავად, რომელიც ქვეყანასა და ხალხს დაატყდა თავს, ადამიანთა შეგნება გაუკუღმართდა, ძნელია მათი დაჯერება, ჭეშმარიტების გზაზე დაყენება. არადა ქვეყანა ილუპება, მამული ხელიდან გვეცლება, ქართველების ნასახლარზე გადამთიელი, უცხოტომელი ლამობს დამკვიდრებას. ამდენი ლტოლვილი შაჰ—აბასის დროიდან არ ახსოვს საქართველოს.

ამ დროს ჩვენ ვზივართ და ქვეყნის უბედურებას ერთიმეორეს შევჩივით, მეტ წილად დამღუპველი პოლიტიკანობით ვართ დაკავებული. ქვეყნის ბედზე ისეთი ხალხი გჭობს, სასაცილოა, სატირალი რომ არ იყოს. საქმე კი, რომელსაც ჩვენი გადარჩენა შეუძლია, დავიწყებული გვაქვს. დროს უსაქმურობაში ვატარებთ. ქართველებო, ხელი უნდა გამოვუმჯობესი არ იქნება საწვავით მოსახლეობის მოთხოვნილების დაკმაყოფილებაზე ვიფიქროთ, ვიფიქროთ ყველაფერზე, რასაც საარსებო მინიმუმი ჰქვია.

წინააღმდეგ შემთხვევაში ხალხი სულს ლაფავს მევახშეების ხელში, რომელთაც დღეს, რატომღაც კომერსანტებს ეძახიან. მართალია, არ გვემღერება, მაგრამ ხალხის კულტურული მომსახურების გაუმჯობესებაზე ჩვენც გვევალება, უნდა ვიფიქროთ, როცა ყველა თავისი საქმით იქნება დაკავებული, დრო აღარ დარჩება სხვისი განქიქებისათვის. შრომისუნარიანი მოსახლეობის დასაქმება სანუკვარი სტაბილურობის გარანტი იქნება და ქვეყანაც გადარჩება.

ო. ჭაბუკიანი,
კულტურის განყოფილების გამგე.

სიახლე

შეიქმნა სოციალური დახმარების განყოფილება

რესპუბლიკაში გართულებული ვითარების გამო, ბუნებრივია, უჭირს მოსახლეობას, განსაკუთრებით უჭირთ პენსიონერებს, რომელთა საარსებო წყარო მხოლოდ პენსიაა. მათ შორის გამოსარჩევია ისინი, რომლებსაც არ ჰყავთ კანონით ვალდებული პირი, რომელიც მოუვლის, დაარჩენს... ისინი მარტო ცხოვრობენ და მოკლებული არიან მზრუნველობას.

ასეთი მოქალაქეებისთვის შექმნილია სოციალური მომსახურების სისტემა, რომელშიც ჩართულია წარმოება—ორგანიზაციები, საზოგადოებრივი, საქველმოქმედო ორგანიზაციები, ეკლესია, განსაკუთრებით ის წარმოებები, სადაც პენსიაზე გასვლამდე მუშაობდნენ ეს მოქალაქეები და იჩენენ მათდამი მორალურ, მატერიალურ თანადგომას, უმსუბუქებენ დუხჭირ ცხოვრებას.

რაიონის საკრებულოს გამგეობისა და შრომისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს ინიციატივით ცაგერის რაიონში სოციალური უზრუნველყოფის განყოფილებასთან შეიქმნა სოციალური დახმარების განყოფილება, რომლის მიზანია რაიონში მცხოვრებ მარტოხელა მოქალაქეებზე ზრუნვა და ყურადღება. რაიონში 133 მარტოხელა მოქალაქეა აღრიცხული, სიის დაზუსტება გრძელდება.

ვთხოვ სასოფლო საკრებულოებს დააზუსტონ თავიანთ ტერიტორიაზე მცხოვრები მარტოხელა პენსიონერები, რომლებიც საჭიროებენ დახმარებას, აღრიცხონ ისეთებიც, რომლებსაც კი ჰყავთ ახლობლები, მაგრამ მოკლებული არიან მათ ყურადღებას, ცხოვრობენ მარტო, არიან ინვალიდები და ხანდაზმულები.

* * *

ვფიქრობთ, რაიონში სოციალური დახმარების განყოფილების შექმნა კეთილშობილური საქმეა, რომელიც გარკვეულ დახმარებას გაუწევს ბედისაგან დაჩაგრულ, მარტოხელა შრომისუნარმოკლებულ ადამიანებს.

პავლე ბაკურაძე,
სოციალური დახმარების განყოფილების გამგე.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩვენი ისტორია

უკვდავი გმირობა

კავკასიაში გერმანელ ფაშისტთა განადგურების 50 წლისთავი

უფროსი თაობის ადამიანები ვერასოდეს დაივიწყებენ იმ მრისხანე წლებს, როცა დედამიწაზე მძვინვარებდა მეორე მსოფლიო ომის ქარიშხალი და საშინელი სისხლის ღვრის მორევში ითრევდა მილიონობით ადამიანს. ამ ომის ისტორიის ერთ-ერთი გმირული ფურცელია ბრძოლა კავკასიისთვის, რომლის 50 წლისთავი ახლა შესრულდა. ეს ბრძოლა [illegible] შეუნელებელი დაძაბულობით მიმდინარეობდა [illegible]წადზე მეტი ხნის განმავლობაში—1942 წლის ივლისიდან 1943 წლის ოქტომბრამდე.

1942 წლის ივლისში გერმანელებმა გაარღვიეს სამხრეთის ფრონტი და მოკლე დროში დაიკავეს კრასნოდარის მხარე, ყუბანის მდიდარი ველები, ჩრდილო კავკასიის ბევრი ქალაქი და სოფელი.

გერმანელთა ერთი დაჯგუფება უტევდა გროზნოს მიმართულებით. მისი მიზანი იყო დაეკავებინა ნავთობით მდიდარი რაიონები, გაჭრილიყო კასპიის ზღვის სანაპიროზე და ხელთ ეგდო ბაქო.

მეორე დაჯგუფება შეტევას განაგრძობდა ნოვოროსიისკისა და ტუაფსეს მიმართულებით. მისი ამოცანა იყო ამ ქალაქების დაკავების შემდეგ შეეტია გაგრა—სოხუმ—ზუგდიდისა და ბათუმის მიმართულებით. სენაკისა და სამტრედიის დაკავების შემდეგ ამ დაჯგუფებას უნდა გადაელახა სურამის უღელტეხილი და შეჭრილიყო საქართველოს დედაქალაქ თბილისში.

მტერი იბრძოდა ორჯონიკიძის რაიონში, რომლის დაკავების შემდეგ მას უნდა შეეტია საქართველოს სამხედრო გზით ყაზბეგ—დუშეთის მიმართულებით და სხვა ნაწილებთან ერთად იერიში მიეტანა თბილისზე.

აგვისტო—სექტემბერში გერმანელებმა ხელთ იგდეს კლუხორის, მარუხისა და სანჭაროს უღელტეხილები. კლუხორისა და ნახარას უღელტეხილების დაკავების შემდეგ მტერი დაეშვა სოფელ გვანდრისკენ, რომელიც გუდაუთიდან 25 კილომეტრით არის დაშორებული. გერმანელთა მეორე დაჯგუფებამ გადალახა მთის უღელტეხილები, შეიჭრა აფხაზეთის სოფელ ფსხუში და მიუახლოვდა სოხუმს 30—35 კილომეტრით.

მტრის მოახლოებასთან დაკავშირებით მნიშვნელოვნად გაძლიერდა და გაფართოვდა სამხედრო—თავდაცვითი სამუშაოები. ისევე, როგორც საქართველოს მთიანეთის სხვა ნაწილებში, ჩვენი რაიონის ტერიტორიაზეც აგებდნენ თავდაცვით ზღუდეებს, ტანკსაწინააღმდეგო ორმოებს, ლიანდაგებს. გერმანელ ჯაშუშებთან და დივერსანტებთან საბრძოლველად კოლმეურნეობებში, საწარმოებსა და დაწესებულებებში დაწესდა სადღეღამისო მორიგეობა. მაღალმთიან სოფლებში მოეწყო ჰაერზე მეთვალყურეობის პუნქტები და სპეციალური საგუშაგოები. შეიქმნა მტრის გამანადგურებელი ბატალიონი 200 კაცის შემადგენლობით, რომელმაც შემდგომ გაანადგურა გოლაიას მიდამოებში გადმოსხმული გერმანელთა საჰაერო დესანტი.

მნიშვნელოვნად გაიზარდა და გაფართოვდა წითელი არმიისადმი დახმარება. წარმატებით მიმდინარეობდა სამხედრო ვალდებულთა მობილიზაცია. 1942 წელს მტერთან საბრძოლველად წავიდა 2350 კაცი. პარტიული მობილიზაციით ფრონტზე მეთაურებად და პოლიტმუშაკებად გაიგზავნა 100-ზე მეტი ნომენკლატურული მუშაკი.

თავდადებით შრომობდნენ კოლმეურნეები. წარმატებით სრულდებოდა სოფლის მეურნეობის პროდუქტების წარმოებისა და დამზადების სახელმწიფო გეგმები. 1942 წელს კოლმეურნეებმა ფრონტის მებრძოლებს გაუგზავნეს ათასობით ცალი თბილი ტანსაცმელი, სამშობლოს დაცვის ფონდში შეიტანეს ასობით ცენტნერი ხორცი, ყველი, მარცვლეული.

მტერი უდიდესი დანაკლისის ფასად წინ მოძვრებოდა. დაწვრილებით შეისწავლა რა ლენტეხისა და ცაგერის რაიონებში მისი შემოჭრის შესაძლებლობა, მთავრობის რწმუნებული ცაგერის რაიონში რ. კვირკველია ზემდგომ ორგანოებს მოახსენებდა, რომ არ არის არავითარი გარანტია, რომ მტერი არ შეეცადოს გამოიჭრას ქვემო სვანეთი—ცაგერი—ალპანის მიმართულებით. ამიტომ ამ მნიშვნელოვანი მიმართულების უყურადღებოდ დატოვება ყოვლად შეუძლებელია და მოითხოვა დამატებითი ზომები მის დასაცავად.

1943 წლის იანვრიდან დაიწყო ჩვენი ჯარების მძლავრი შეტევა კავკასიის ფრონტზე. სტალინგრადთან განცდილმა მძიმე დამარცხებამ ძირფესვიანად შეარყია ჰიტლერული სამხედრო მანქანა. საბჭოთა ჯარებმა გაანთავისუფლეს ყუბანი და ტამანის ნახევარკუნძული, ზღვასთან მიიმწყვდიეს მოწინააღმდეგის მთავარი ძალები და გაანადგურეს ისინი.

1943 წლის ოქტომბერში დასრულდა ბრძოლები კავკასიისთვის. ჩრდილოეთ კავკასიისა და ამიერკავკასიის ფრონტის ჯარებმა გვიჩვენეს მხედრული ვაჟკაცობის შესანიშნავი მაგალითები. მათ განვლეს მძიმე, მაგრამ დიდებით მოსილი გზა თერგის ნაპირებიდან, კლუხორისა და სანჭაროს უღელტეხილებიდან ქერჩის სრუტემდე.

კავკასიისთვის გაჩაღებულ ბრძოლებში სხვა სამხედრო შენაერთებთან ერთად გმირულად იბრძოდნენ ქართული დივიზიებიც. განსაკუთრებით აღსანიშნავია 414-ე ქართული მსროლელი დივიზია, რომელსაც მეთაურობდა ჩვენი თანამემამულე გიორგი ყურაშვილი. ამ დივიზიაში ბევრი ლეჩხუმელი იბრძოდა, რომელმაც სამშობლოსადმი თავდადების და ერთგულების იშვიათი მაგალითები გვიჩვენეს.

კავკასიისთვის გაჩაღებულ ბრძოლებში მამაცთა სიკვდილით დაეცნენ პარტიის ცაგერის რაიკომის ყოფილი მდივანი სამსონ [illegible] ყვირილიანი, შალვა [illegible] ძე ახვლედიანი ([illegible]), [illegible]ეილ გიორგის ძე კობერიძე (ლასურიაში), ვარლამ ევგენის ძე ფაზუკიანი (ცაგერი), რომან მელიტონის ძე მანდარია (ოყურეში), სერგო მიხეილის ძე გაბიძაშვილი (ორხვი), ბერონტი პიმენის ძე ბაკურაძე (ლაილაში), რაჟდენ კიმოთეს ძე გობეჯიშვილი (ორბელი), შოთა გრიგოლის ძე გიორგობიანი (წიფერჩი), ვლადიმერ დიმიტრის ძე ალავიძე (საირმე), დავით ნესტორის ძე ბენიძე (ზუბი), გრიგოლ უფლისას ძე ახვლედიანი (ლაცორია), ვარლამ პავლეს ძე გოლეთიანი (უსახელო), ბესო კონსტანტინეს ძე არჩვაძე (ნასპერი), ამბერკი ბეჟლარის ძე ახვლედიანი (დეხვირი), ნესტორ ბესარიონის ძე ბენდელიანი (ლუხვანო), რუბენ მიხეილის ძე გვენეტაძე (ქულბაქი), ერმილე მიტროფანეს ძე მინდაძე (წილამიერი), გედეონ კონსტანტინეს ძე მანაგაძე (ლაძგვერია), ივანე პარიმონის ძე ახვლედიანი (ლასხანა), ეგნატე კონსტანტინეს ძე არჩვაძე (სანორჩი), ნიკო იასონის ძე ბერიძე (გვესო), იუსტინე ილიას ძე ფანჯარაძე (ლასურიაში) და სხვები.

50 წელი გავიდა კავკასიაში გერმანელ დამპყრობთა განადგურებიდან. დრო ვერ წაშლის იმ მამაცობას და გმირობას, რაც ჩვენმა ხალხმა გამოიჩინა მტერთან ბრძოლაში.

ლ. ჩიქოვანი,

განათლების განყოფილების მეთოდკაბინეტის გამგე, ომისა და შრომის ვეტერანთა რაიონული საბჭოს თავმჯდომარე.

ქველმოქმედება

საბედნიეროდ ასეთებიც არიან

სტუმრის კეთილი ჟესტი

წლეულს 3 ნოემბერს ღვირიშის სოფლის საკრებულოში მოვიდა მოქალაქე და დატოვა 82500 კუპონი, თან დასძინა—„ეს ფული ლტოლვილებს გაუნაწილეთ“—ო. ვინაობა არ გაუმხელია. როგორც შემდეგ გავარკვიეთ, იგი თერჯოლის რაიონის მცხოვრები კობა სოსოს ძე ხუციშვილია, რომელიც საკუთარი ავტომანქანით „კაზით“ სტუმრად იმყოფებოდა სოფელ ზედა ღვირიშში დიმიტრი თეოფანის ძე ირემაძის ოჯახში. აღნიშნული თანხა მან ჩვენს რეგიონში მომავალი მგზავრებისაგან მიიღო მგზავრობის საფასურად.

ღვირიშის სოფლის საკრებულოს გამგეობამ აღნიშნული თანხა სოფელ ღვირიშში მყოფ ლტოლვილთა ოჯახებს გადასცა:

ბიქტორ სიმონის ძე ირემაძეს.

ჯიმშერ ალექსანდრეს ძე ქომეთიანს.

ეთერ ალექსანდრეს ასული დვალიშვილს, თითოეულს 27500 კუპონის ოდენობით.

ღვირიშის სოფლის საკრებულოსა და ლტოლვილთა ოჯახების სახელით მადლობას ვუხდით ბატონ კობას ქველმოქმედებისათვის.

ღმერთმა ნუ მოუშალოს საქართველოს ასეთი ადამიანები.

ი. ხეცურიანი,

ღვირიშის საკრებულოს გამგებელი.

*

ასეც პრობლემაა

გამწარებულ მგზავრთა სიურპრიზები

ანუ

რა ჭუაში ვართ ჩვენ

ამ ორიოდე წლის წინ რაიონული გაზეთის რედაქციისა და სტამბის კუთვნილი შენობის წინამდებარე ტერიტორია ავტობუსის მომლოდინე მგზავრების შესაკრები ადგილი გახდა. პირველხანებში ეს ხდებოდა ქაოსურად, ახლა კი ეს ადგილი არც მეტი არც ნაკლები რაიონის ავტოსადგურად იქცა, ჩვეულებრივ ალიონიდან გვიან საღამომდე აქ შეხვდებით ტრანსპორტის მომლოდინე მგზავრებს და მათ გამცილებლებს. მათ და ჩვენს სამწუხაროდაც ტრანსპორტი იშვიათად გამოჩნდება და ლოდინისაგან გაწამებული მგზავრების უკმაყოფილო გნიასი კარგა მანძილზე ისმის. წვიმიან ამინდში შენობის შესასვლელი საერთოდ მგზავრების ტვირთითაა სავსე, დასასვენებლად ხშირად იყენებენ შენობის გარე და შიგა კიბეებს, ასე რომ, სამსახურში შესვლამდე მგზავრთა ტვირთის ბარიკადების გადალახვა და თხოვნა გვიწევს, მგზავრების მისამართით, რომ კიბეებზე გაგვატარონ.

ასეთ ორომტრიალში, რა თქმა უნდა, ყურადღებას არავინ აქცევს სტამბის ასაწყობი საამქროს წინ მდებარე აბრას „გარეშე პირთა შესვლა სასტიკად აკრძალულია“, არადა ეს აბრა მიუთითებს იმ სპეციფიკურ სამუშაოზე, რაც ამ საამქროში სრულდება. აღარაფერს ვამბობთ იმ ნაგავზე, რომელიც ამ იძულებითი მოსაცდელის ტერიტორიაზე გროვდება.

რამდენიმე დღის წინ „ჩვენმა“ მგზავრებმა სიურპრიზიც შემოგვთავაზეს, რედაქციის კუთვნილი ავტოფარეხის (გარაჟის) შესასვლელი კარის ფიცრები გამოგლიჯეს და ალბათ, გათბობის მიზნით დაწვეს. სიმართლე გითხრათ, ამ სიურპრიზმა საკმაოდ აგვაფორიაქა, კარს ზამთარია და მგზავრებს სიცივეც შეაწუხებს, და რა ვიცით, რას მოიფიქრებენ?..

მგზავრებს შორის ერთი წელია ლტოლვილებიც არიან, აბა, ვის მოუბრუნდება ენა, მათ, საკუთარი კერიდან აყრილებს უთხრას: „აქ ნუ გაჩერდებით, წვიმაში დადექითო“, პირიქით, არაერთგზის, დახმარებაც შეგვითავაზებია.

ეს წერილი მხოლოდ ერთი მიზნით იწერება, ელემენტარულად მაინც მოეწყოს მგზავრთა მოსაცდელები, ვიცით, იტყვიან ხომ არისო ავტოსადგური ბაზრის მახლობლად, არის, მაგრამ თუ ტრანსპორტი იქ არ გაჩერდა, მარტო შენობა კი ვის რაში არგია.

ფირმებს, საწარმოებს, სავაჭრო
ორგანიზაციებს, კერძო პირებს

თქვენ გჭირდებათ რეკლამა თქვენი საქონ-
ლისა და მომსახურებისთვის

«ლეჩხუმი»

გთავაზობთ ხარისხიან და იაფ რეკლამას

«ლეჩხუმი»

ხომ ყოველი მეორე ლეჩხუმელის ოჯახში
მიდის

«ლეჩხუმი»

თქვენი გაზეთია. ისარგებლეთ მისი მომ-
სახურებით

გილოცავთ

ნინო ჭაბუკიანს, თემურ ირემაძეს
გილოცავთ ბედნიერებას. გქონდეთ ძლიერი გრძნობა.
ბელა ახვლედიანი.

ნანა ჩკუბულიანს, ტარიელ ქურასბედიანს
გილოცავთ ბედნიერებას. სიხარული დაგბედებოდეთ.
ნატო კოპალიანი.

მ[illegible]რინე ხეცურიანს, მურთაზ მანდარიას
გილოცავთ ბედნიერებას. გფარავდეთ ღმერთი.
ისუნდრის არასრული საშუალო სკოლის კოლექტივი.

გილოცავთ

ზაზა თამაზის ძე კვნტაძეს
გილოცავთ დაბადების დღეს. დამ, სიყვარულით, ბედ-
ნიერ[illegible] [illegible] [illegible]ოფილიყოს შენი მომავალი ჩვენო
[illegible]
დედა და მამა.

მარინეტა, თამაზ გვენდელიანებს
გილოცავთ ვაჟიანობას.
როლანდ ჩხეტიანი, ვაჟა კოპალიანი ოჯახებით.

მარინეტა, თამაზ გვენდელიანებს
გილოცავთ ვაჟიანობას.
ნათლული ზაზა ხეცურიანი.

ჯულიეტა, მურმან ბრეგვაძეებს
გილოცავთ ქალიშვილის შეძენას.
ფიქრია.

როლანდი შალვას ძე ომანაძეს
გილოცავთ ფიზიკა—მათემატიკის მეცნიერებათა დოქ-
ტორის წოდებას.
შალვა, სოზარი, შიო ომანაძეები ოჯახებით.

ნაზიკო და იაშა ფრუიძეებს
გილოცავთ შვილიშვილის შეძენას, გფარავდეთ ღმერთი
რაისაავადმყოფოს თერაპიული განყოფილების
მუშაკები.

ნუნუ მუზაკუდიანს, შიო ომანაძეს
გილოცავთ შვილის შეძენას, გაგეზარდოთ სასახელო
ძალი.
გულო, სოზარი, დათო, რიტა.

დალი, ტაბუ ფუტკარაძეებს
გილოცავთ შვილის იაგოს ბედნიერებას.
პროფსასწავლებლის თანამშრომლები.

ხსოვნა

დოდო გრიგოლის ასული სილაგაძე-ხალხაძე

ექვსი თვე გვაშორებს შენგან, დოდო, წასვედი და დაგვეკარგე. მაინც გვაქვს მოლოდინი, გვგონია, ისევ გამოჩნდები შავი თავსაფრ-ითა და დიდი ნაბიჯებით. გვენატრები, შვილო, გვენა-ტრები, დედა, გვენატრები ბებო, გვენატრები, დაო. ჩვენ, ყველანი შენს გულში ვიყ-ავით, ჩვენი ტკივილისა და სიხარულის გამზიარებელო.

ისევ მოვიდა შემოდგომა დოდო, ისევ გაცვივდა ხეებს ფოთლები, შენ ხომ გიყვა-რდა შემოდგომა—მსუყე და ბარაქიანი. შემოდგომაზე დაბადებულს, შემოდგომაზე სულით დაობლებულს, გაგ-იფრინდა სიყვარული მარა-დისობაში, მის გზას შენც გაჰყევი. ჯოკიას სიყვარულმა დაგიმძიმა 25 წელი, წელში გაგტეხა და ველარ გაუძელ ქვრივობას.

ჩვენ კი [illegible] [illegible]
ლოდ შენი უზომო მონატრ-
ება—მოუშუშ[illegible] [illegible]
იმედო და მოურჩენელო ტკივილო, შვილებისა და შვილიშვილების ზრუნვაში დაღლილო დედა, და—ძმების სიყვარულში შეუდარებელო დაიკო. ღმერთმა დაგიმკვი-დროს ცათა სასუფეველი, უშფოთველი და მშვიდი, ჩვენო დოდო.

ახლობლები.

მეუღლე ჟუჟუნა, შვილები აკაკი, რევაზი, მერი, რუსი-კო, სვეტლანა, შორენა, სი-ძეები ავთო უგულავა, ვანო სანაძე, რძლები ნელი, ნინო, დედმამიშვილები, შვილიშვ-ილები, შვილთაშვილები იუწყებიან, რომ გარდაიცვ-ალა
შოთა ასტიონის ძე ომანაძე
დაკრძალვა 20 ნოემბერს შაბათს, სოფ. ზუბში.

შვილები ოთარი, ნუნუ ნინო, რძალი თინა, სიძეები, შვილიშვილები, შვილთაშვ-ილები, ძმისშვილები, დისშ-ვილები, ბიძაშვილები იუწ-ყებიან, რომ გარდაიცვალა
აქვსენტი იაკობის ძე ლაკვეხელიანი.

[illegible] დედმამიშვილები მარო, ის-იდორე, დადაში მურცხვალ-ძეები, მამიდაშვილი თამარ ასათიანი, დისშვილები, ძმისშვილები ოჯახებით იუწყებიან
ნოდარ ნესტორის ძე მურცხვალაძის
გარდაცვალებას.

ალპის არასრული საშუალო სკოლის კოლექტივი თანა-უგრძნობს ნინო, ზაური ჯა-მბურიძეებს მამისა და სიმა-მრის
აქვსენტი ლაკვეხელიანის
გარდაცვალების გამო.

პროფსასწავლებლის თანამ-შრომლები თანაუგრძნობენ ლენა, კუკური მდივნებს მამის
თედორეს
გარდაცვალების გამო.

ჩქუმის არასრული საშუალო სკოლის პედაგოგიური კო-ლექტივი და ტექნიკური პე-რსონალი თანაუგრძნობს გადრი თუთისანს მამის
ალექსანდრე გაბრატის ძე თუთისანის
გარდაცვალების გამო.

ახლობელი მეზობლები რეზო შოთა, დაზმირ, ძაძუ კოპა-ლიანები, გელა, აკაკი ხაბ-ულიანები, ალბერტ, სოზარ გენდელიანები, ემზარ ლივ-არტელიანი ოჯახებით იუწ-ყებიან
შოთა ამბროსის ძე ნემსწვერიძის
გარდაცვალებას და თანაუ-გრძნობენ განსვენებულის ჭირისუფალს.

მეუღლე პაშა, შვილები მუ-რთაზი, ბადრიზი, რამაზი, და ზინა, სიძე გიორგი გურ-ჯალიანი, რძალი ნორა, ძმისშვილები, დისშვილები იუწყებიან, რომ გარდაიცვ-ალა
პეტრე ალექსანდრეს ძე მახარობლიძე
დაკრძალვა 20 ნოემბერს, შაბათს, სოფ. ლაჯანაში.

ლასურიაშის საშუალო სკო-ლის კოლექტივი თანაუგრძ-ნობს ნინო და ზაურ ჯამბ-ურიძეებს მამისა და სიმამრის
აქვსენტი ლაკვეხელიანის
გარდაცვალების გამო.

ულო, ჟორა გოლეთიანები, ლია, გორის [illegible]ქობანები ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა
ნიკა თენგიზის ძე გველესიანი.

[illegible]ლო ჯინჭარაძე, გურამ ურჯალიანი, რამაზ მახარ-ობლიძე, ომარ გურჯალიან ნარგიზა გოლეთიანი, გელა ყვენეტაძე, დოდო მეგრელი დალი სილაგაძე ოჯახებით თანაუგრძნობენ გულნაზ ჯუსტან გურჯალიანებს დე-დისა და სიდედრის
ნუცა ასათიანის
გარდაცვალების გამო.

ზაურ გვენიძე, ოლეგ ქარსმ-ლაძე, გენია ახვლედიან ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს
ზაირა ასათიანის
ლუბა ხაბულიანის
გარდაცვალების გამო.

გრიგოლ ირემაძე, კაკო მე-შველიანი ოჯახებით იუწყ-ებიან, რომ გარდაიცვალა
ვალოდი მარკოზის ძე გოლეთიანი.

რაიცენტრის აფთიაქის თან-ამშრომლები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა აფთიაქის ყოფილი გამგე
გიორგი (ჟოჟია) ახვლედიანი.

კოტე ლაკვეხელიანი ოჯა-ხით იუწყება ბიძის
აქვსენტი ლაკვეხელიანის
გარდაცვალებას.

რაიპოლიკლინიკის თანამშ-რომლები თანაუგრძნობენ მი-შა, ნარგიზა უგრეხელიძეებს ბიძის
ნოდარ მურცხვალაძის
გარდაცვალების გამო.

მეუღლე ნორა, შვილი ვახ-ტანგი, რძალი ანა, შვილი-შვილი გაგა, დედმამიშვილ-ები პ[illegible]ლო, ია, სიძეები მუ-მანო კუხალაშვილი, ჟორა ლაჭავა, დისშვილები რომა-ნი, ჟორა, ციალა ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვ-ალა
სანდრო ნესტორის ძე ჩაკვეტაძე
დაკრძალვა 21 ნოემბერს, კვირას, სოფ. ზუბში.

გუჯუ გენდელიანი, გელა მუშკუდიანი, ავთო ხაბულ-იანი ოჯახებით თანაუგრძ-ნობენ გულო, ჟორა გოლე-თიანებს
ნიკა გველესიანის
გარდაცვალების გამო.

ქვედა ცაგერის ბაგა—ბაღის თანამშრომლები სამძიმარს უცხადებენ მაყვალა ნემსწვ-ერიძეს ბიძის
შოთა ნემსწვერიძის
გარდაცვალების გამო.

მალია სალ[illegible]ნაძე, ლალი, ნუნუ ახვლედიანები, ნათელა გუგავა, ია ხმელიძე თანაუ-გრძნობენ ჭირისუფალს
ნინა ხეცურიანის
გარდაცვალების გამო.

მარიამ გამსახურდია ოჯახით ღრმა მწუხარებას გამოთქვ-ამს
ლუბა ჩაკვეტაძე—ხაბულიანის
გარდაცვალების გამო.

უახლოესი მეზობლები იუწ-ყებიან
შოთა ასტიონის ძე ომანაძის
გარდაცვალებას.

სარაიონო კულტურის სახლ-ისა და ცენტრალური ბიბლი-ოთეკის თანამშრომლები თანაუგრძნობენ გულნაზი გოლეთიანს დეიდაშვილის
ნიკას
გარდაცვალების გამო.

თამარ, სევარიონ კოპალი-ანები შვილებით თანაუგრძნ-ობენ ინეზა, ოტელო მდივ-ნებს
ლალი მოლოდინაშვილის
გარდაცვალების გამო.

ორბელის საშუალო სკოლის თანამშრომლები იუწყებიან
თეო გურჯალიანის
გარდაცვალებას.

ლაცორიის საშუალო სკოლის პედკოლექტივი თანაუგრძნ-ობს ვახტანგ ჩაკვეტაძეს მამის
სანდრო ჩაკვეტაძის
გარდაცვალების გამო.

დამფუძნებელი—რედაქციის კოლექტივი

რედაქტორი ნ. ნემსაძე.

გაზეთი მუშაობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. ავტორთა აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს რედაქციისას. ავტორები თავად აგებენ პასუხს მასალაში მოყვანილი ფაქტების სიზუსტეზე.

რედაქციის მისამართია:
384100 ქ. ცაგერი, რუსთავე-ლის ქ. №56, ტელეფონი 22—81.
შეკვეთა №24 ტირაჟი 1856